

Bolo to šťastie v nešťastí

(Dramatické rozprávanie)

Šesť hodín večer. To vždy znamená večernú vizitu. Tak to už raz v nemocniciach chodí. Ležala som na hnusnej železnej posteli, ktorá mi robila spoločnosť už tretí týždeň, a čumela som neprítomne na strop. Lekárov som nikdy nemala veľmi v láske, aj keď im v podstate ďakujem za život. Teraz to bolo ale o stupeň horšie. Bola som totiž niečo, čo by sa dalo považovať za miestnu atrakciu. Po udalostiach, ktoré sa odohrali v ten osudný deň, sa ani niet čomu čudovať.

Bol pondelok, tri hodiny. Práve som vyšla zo školy so svojou najlepšou kamarátkou Grétou a dohadovali sme sa, kam si pôjdeme sadnúť na kávu. „Mne je to úplne jedno,“ povedala som, hľadajúc svoju peňaženku, aby som skontrolovala jej obsah. „Tak teda vyskúšajme tú novú kaviareň. Veď vieš, tú tam na rohu,“ znela odpoveď. Ja som ju veľmi nevnímala, keďže som práve zistila, že mám asi tak štyridsať centov. To zjavne stačiť nebude. Nie na kávu. „Počúvaj ma,“ obrátila som sa ku Gréte, „choď dopredu, sadni si a ja prídem za tebou. Musím si ešte vybrať peniaze.“

Jediný vyhovujúci bankomat bol v malej tmavej uličke za knižnicou. Nerada som tam chodila, pretože sa ešte nestalo, že by som naokolo videla živú bytosť. Neháňalo mi to strach, ale nemala som na výber. Tú kávu som už predsa sľúbila. Dala som si tašku dole z chrbta a začala som sa v nej znova hrabať, aby som vylovila kartu. Naťukala som kód, vybrala peniaze a čakala som na potvrdenku. Vždy musím. Mama si na to potrpí.

Po tom, ako som toto všetko zvládla, začula som za sebou ľadový hlas: „Daj sem peňaženku, kartu a všetko cenné, čo máš.“ Celá som skamenela. Stalo sa presne to, čoho som sa najviac obávala. „Okamžite to sem daj a neopováž sa otočiť!“ kričal. Znelo to ako nejaká hláška z filmu. Ale mne sa ten film nepáčil. „Ale ja...“ pokúšala som sa namietat, no môj hlas akosi vypovedal službu. Pomaly som sa zohla po tašku a vtom som zbadala na zemi železnú tyč. Strašne som sa bála, no pud sebazáchovy má v sebe každý. Rýchlo som ju schytila do rúk. Bol to len zlomok sekundy. Tresk! Udrela som útočníka do nohy, ale zjavne nie dosť silno. Trochu sa zapotácal, no nespadol. Až vtedy som uvidela, čo má v ruke. Bol to nôž. Síce len vreckový, ale napriek tomu dosť veľký.

„Ty...!“ vetu ani nestihol dokončiť, lebo ja som už vyštartovala ako namydlený blesk. Cítila som už len silný úder na svoj chrbát. Neprestala som bežať. Bola som v šoku. Poriadne som si ani neuvedomila, čo sa stalo. Vedela som len jedno. Musím preč. A rýchlo. Mojm jediným cieľom bola kaviareň.

Z celej cesty si pamätám len toľko, že na mňa každý divne zazeral. Zdali sa mi však ako z iného sveta. Konečne známy nápis. Skoro som vyrazila sklenené dvere a ponáhľala som sa ku Gréte. Klesla som na stoličku vedľa nej a nebola som schopná jediného slovíčka. Mala vydesený pohľad. Asi to bolo mojím výzorom. „Čo... čo to máš na krku? To je nôž?“ spýtala sa trasľavým hlasom. Vystrela som ruku a nahmatala som studený kovový predmet. To bola posledná vec, na ktorú si spomínam.

„Tak ako sa dnes máme, slečna?“ opýtal sa ma sympatický praktikant. „Na dané pomery celkom fajn,“ odpovedala som sucho. „Vy máte teda z pekla šťastie. Prežiť nožik v krku... A to ste vážne nič necítili?“ znela ďalšia otázka, ktorú som už počula najmenej stokrát. „Bola som v takom šoku, že nie. To bolo asi moje jediné šťastie. Šťastie v nešťastí.“

Annamária Búriová, 4.D